

LBRIS

We know
books

20.11.1874 – 27.01.1952

MOȘ NAE
(N. BATZARIA)

Regina din Insula Piticilor

POVESTIRE PENTRU COPII ȘI TINERI

Andreas
PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BATZARIA, NICOLAE

Regina din Insula Piticilor : povestire pentru copii și tineri /
Moș Nae (N. Batzaria). - București: Andreas Print, 2026

ISBN 978-606-765-214-7

821.135.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2026

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Corectură: Gabriela Mirela DUMITRU

Ilustrație copertă: Cezar MANDACHE

Bun de tipar: 19.02.2026; Coli tipar: 8; Format: Z₆ (16/54x84 cm)

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

CUPRINS

1. Ochianul „Moșneagului din Lună” / 7
2. Insula Păpușilor / 12
3. Cum a fost primită Mira-Mira pe Insula Piticilor / 17
4. O mare primejdie în Insula Piticilor / 22
5. Împărăția Soarelui și a Lunii / 26
6. Corabia „Uragan” pleacă spre Insula Piticilor / 31
7. Nemaipomenita spaimă din Insula Piticilor / 36
8. Grăurel — singurul pitic curajos / 42
9. Darul făcut lui Grăurel de vrăjitorul Brandaran / 47
10. Cele dintâi isprăvi ale lui Grăurel / 52
11. Rază-de-Lună și regina Mira-Mira / 58
12. Poznele lui Grăurel la masă / 64
13. Alte pozne și o scrisoare
pentru voievodul Vifor / 69
14. Grăurel în închisoare la voievodul Vifor / 75
15. Grăurel aduce vești de la Vifor / 81
16. Pozne dintr-o noapte de pomină / 87
17. Grăurel închis în Turnul tăcerii veșnice / 93
18. Grăurel la casa lui Crivăț / 99
19. Când Crivăț s-a trezit chel / 105
20. Marea rușine pătită de Crivăț / 111
21. Voievodul Vifor este ales împărat / 117
22. Cum totul se sfârșește bine / 123

1. Ochianul „Moșneagului din Lună”

Regina din Insula Piticilor nu era născută în acea insulă și nici nu făcea parte din neamul piticilor. Țara ei de naștere era „Insula Păpușilor”. Și numai după ce a fost prăpădită această insulă, ea a fost dusă în Insula Piticilor, unde piticii au ales-o ca regină. Prăpădul Insulei Păpușilor a venit, fiindcă Luna se supăraseră pe „Moșneagul din Lună”.

...Dar văd că pomenesc nume de ființe și de țări, despre care cititoarele și cititorii, poate, nici n-au auzit până acum. Au, prin urmare, dreptul să-mi ceară să-i lămuresc, iar eu sunt dator să le dau lămuririle cerute. Iată că le dau, începând cu „Moșneagul din Lună”.

Așadar, precum știu de la bunica bunicii mele, căreia îi povestise bunica bunicii sale, a fost odată pe Lună un om — unul singur. Nu se știe prin ce întâmplare minunată nimerise el acolo. Se știe numai că trăise acolo mulți, foarte mulți ani, așa că ajunsese bătrân, bătrân. Din această pricină, nu i se spunea într-altfel decât „Moșneagul din Lună”.

Însă, fiind cum am spus, singur, bietul moșneguț mai-mai să moară de plictiseală. E de mirare chiar că nu uitase să vorbească, deoarece nu avea cu cine să stea de vorbă... A, da, este adevărat: din când în când, mai schimba câte o vorbă-două cu Luna, însă numai din când în când, fiindcă Luna este de fel foarte tăcută.

De asemenea, pe Lună nu era nicio altă ființă vie: nicio pasăre, niciun câine, nicio pisică și nici alte vietăți. Avea deci dreptate sărmanul moșneag să se plictisească, să moară de plictiseală. Dormea cât mai mult și căsca, de-și rupea fălcile,

în orele în care nu putea să doarmă. Și îl vedeai mereu mâhnit și posomorât.

Atunci Lunii i se făcu milă de el și-i zise: „Am să-ți dau ceva, ca să te distrezi și să nu-ți mai pară vremea lungă și tristă.”

Zicând acestea, Luna luă din argintul cel mai strălucitor al razelor sale, mai luă din cristalul cel mai curat ce zăcea în adâncurile ei și, amestecând argintul cu cristalul, făcu un ochian. Era un ochian mic de tot, însă ochianul acesta era năzdrăvan, vreau să spun că avea însușiri pe care nu le are — și nici n-ar putea să le aibă — vreun ochian făcut de oameni.

Iată, după ce-l termină, Luna îl dădu moșneagului și îi zise: „Privește prin el oriunde îți place. Privește spre pământ, spre soare, spre stele.”

Moșneagul duse ochianul la ochi și privi mai întâi spre o stea, care i se păruse că este mai aproape de Lună. Privi, dar căzu pe spate de prea mare uimire.

Văzu steaua așa de aproape de el, încât crezu că, dacă ar întinde mâna, ar putea să o prindă. Ba chiar, după ce își mai veni în fire, duse din nou ochianul la ochi și întinse mâna, vrând să prindă steaua. Văzu însă că nu prinsese decât vânt.

Oricum, din ziua în care Luna îi dăruise acest ochian, moșneguțul nostru nu se mai plângea că se plictisește și că timpul trece foarte încet. Cât era ziua de mare — ziua de pe Lună, să nu uităm — el, cățarat în vârful unei stânci mai înalte, privea prin ochian. Privea ba la soare, ba la stelele cele mai apropiate, ba la cele mai îndepărtate.

Îi făcea plăcere să vadă cum soarele și stelele, privite prin ochian, vin așa de aproape, parcă ar fi fost la câțiva pași. Însă, cu trecerea timpului se sătura și de soare și de stele. Aveau mereu aceeași înfățișare și — așa cum era și pe Lună — nu se vedea nicio mișcare și nicio urmă de viață. Pe

toată întinderea soarelui și stelelor stăpâna o singurăătate desăvârșită și o tăcere de moarte.

Atunci, moșneagul îndreptă ochianul spre pământ. Spun aici că, până atunci, se ferea înadins să privească pământul. Fiind el însuși pământean, n-avea amintiri bune despre viața de pe pământ și mai ales despre oameni. „Pe pământ”, își zicea el, „stăpânesc mai mult minciuna și răutatea, decât adevărul și dreptatea. Cei mai mulți oameni sunt răi și numai puțini sunt buni și drepti”.

De aceea, nu era bucuros să privească la cele ce se petrec pe pământul nostru. Nu voia să-și amărăscă sufletul, văzând lucruri puțin plăcute și frumoase. Până la urmă, n-a avut încotro. Văzuse tot ce era de văzut în soare și în stele, așa că într-o bună dimineață, mai cu voie, mai fără voie, îndreptă ochianul spre pământ.

...Dar, poftim! Am uitat să dau încă o lămurire în legătură cu acest ochian.

O dau acum.

Ochianul Moșneagului din Lună n-avea numai puterea de a apropia cât mai mult lucruri oricât de îndepărtate, ci mai avea însușirea prețioasă că, privind prin el, vedeai prin ziduri, prin porți, ca și cum aceste ziduri, uși sau porți n-ar fi fost deloc sau ar fi fost făcute de sticlă ori de aer.

Și așa, când Moșneagul din Lună își îndreptă ochianul spre pământ, întâmplarea făcu să-l îndrepte spre o școală. Prin acoperișul școlii văzu copiii, care erau în clase la orele de lecții... Dar văd că uit mereu să spun dintr-odată tot ce trebuie spus. Însă, așa e când îmbătrânești: uiți — vorba aceea — de la mână până la gură. Rog deci pe drăguțele cititoare și pe iubiiții cititori să mă ierte, dacă, din pricina bătrâneții, uit din când în când șirul poveștii. Tot e bine, că îl găsesc din nou.

Arăt acum încă o însușire a ochianului năzdrăvan: când priveai prin el, nu vedeai numai foarte de aproape lucrurile

cele mai îndepărtate; ci, în același timp, auzeai și totul, auzeai și zgomotul cel mai mic, așa cum ar fi zbârnâitul unei muște sau zgomotul făcut de o frunză când se desprinde din pom și cade jos.

Prin urmare, Moșneagul din Lună vedea copiii din clase de la școala spre care își îndreptase ochianul, dar totodată auzea ce vorbeau între ei chiar când își șopteau la ureche, precum auzea cât se poate de clar răspunsurile ce le dădeau la întrebările doamnelor învățătoare sau ale domnilor învățători.

Așa, auzea cum Nelu, în loc să fie atent la lecție, șoptea lui Fănel: „Am găsit aseară un briceag, dar ce briceag? Are mânerul de sidef și un tăiș mai ascuțit și mai tăios decât un brici.” Auzea și răspunsul lui Fănel: „Mi se pare că ai găsit pe bancă briceagul pe care îl uitase Nicușor, când am ieșit în recreație. L-am auzit pe Nicușor, plângându-se că nu-și mai găsește briceagul cu mânerul de sidef.”

— Dar eu, zicea Nelu cam încurcat și înroșindu-se, nu l-am găsit pe bancă. L-am găsit în curte... adică, nu în curte... l-am găsit pe stradă, așa că nu poate fi briceagul lui Nicușor... dar tu n-ai nevoie să-i spui că am găsit un briceag.

— Nelu acesta e un hoț! Își zise nemulțumit Moșneagul din Lună.

Făcea însă haz, ba chiar râdea cu poftă, când auzea unele răspunsuri cam trăsnete la întrebările domnului învățător. Bunăoară, la lecția de geografie, auzea cum unii copii — aceștia erau coada clasei — mută din loc și orașe, și munți și râuri. Așa, un elev a răspuns că munții Carpați sunt în Dobrogea, un altul că Dunărea curge prin mijlocul Ardealului și se varsă în... Dâmbovița, un al treilea că Brașovul este capitala Basarabiei.

„Cred că am nimerit la școala de la Prostestii-de-Baltă”, își zise Moșneagul din Lună, „cum să nu știe acești elevi că munții Carpați nu sunt în Dobrogea, că Dunărea nu curge

prin Ardeal și că se varsă în Marea Neagră, iar nicidecum în Dâmbovița și că Brașovul este un oraș în Ardeal, și nu capitala Basarabiei, care capitală este orașul Chișinău”.

Îndreptă apoi ochianul într-alt loc. Acum privirea îi căzu pe o casă, înăuntrul căreia, într-o cameră micuță, un copilăș mititel zăcea bolnav într-un pătuț. Bietul copilăș plângea și zicea: „Mămico, mă doare! Mămico, îmi arde capul!”

Stând lângă el și mângâindu-i fruntea și ștergându-i lacrimile, mama copilășului îi vorbea dulce și căuta să-l liniștească: „O să treacă, odorul mamei! Nu mai plânge, îngerașul mamei!”

Moșneagul se înduioșă până la lacrimi. Luându-și ochianul de la ochi, se îndreptă spre Lună și îi zise: „Dragă Lună, te rog, fă ceva pentru copilășul bolnav! Trimite la noapte razele tale, ca să-l mângâie, și roagă-te de Moș Ene să-i facă somnul ușor și să-i dea vise plăcute.”

— Bine! Răspunse scurt Luna, așa cum avea obiceiul să răspundă.

„Ia să mai văd și altceva de pe pământ”, își zise moșneagul.

Acum privirea îi căzu asupra unei cârciumi. O îndepărtă însă numaidecât de acolo, fiind dezgustat și amărât de ceea ce i-a fost dat să vadă și să audă.

Văzu oameni care se întrecuseră așa de mult cu băutura, încât unii se tăvăleau pe jos, vorbind aiurea, spunând vorbe fără rost. Alții, amețiți tot de băutura, se certau și se ocărau, fiind gata să se încaiere.

„Nenorociții!” își zise moșneagul și căută cu ochianul să descopere ceva mai frumos de văzut. Tot îndreptând ochianul ba la dreapta, ba la stânga, descoperi în mijlocul unei mări întinse, două insule, care erau aproape una de alta.

Una dintre aceste insule era „Insula Păpușilor”, iar a doua, „Insula Piticilor”.

2. Insula Păpușilor

Unde este această insulă și ce-i cu ea? Vă rog, prieteni cititori, nu-mi dați zor cu întrebările, ci aveți răbdare și citiți povestea în ordinea în care este scrisă. Citind-o, veți avea răspuns la întrebările voastre. Veți fi lămuriiți, ba chiar îmi place să cred — ori este numai o închipuire a mea — că veți spune la sfârșit, că povestea v-a plăcut. Până atunci, să povestim pe rând, fără să mai pierdem sau să întrerupem șirul.

Și așa, privind prin ochianul său, Moșneagul din Lună a descoperit două insule: „Insula Păpușilor” și „Insula Piticilor”, așezate una lângă alta și în mijlocul unei mări, ale cărei margini nu se vedeau. Din ziua aceea, nu lăsa să treacă o zi, fără să privească — chiar ore întregi câteodată — la cele două insule. Îi plăceau amândouă, dar îi plăcea mult mai mult ceea ce vedea în Insula Păpușilor. În cealaltă insulă erau pitici, care munceau de zor, scormonind pământul și săpând în adâncurile lui, ca să găsească aur, argint și pietre prețioase.

În Insula Păpușilor însă, vedea lucruri mai frumoase și mai vesele. Dar să nu se creadă că această insulă era locuită de păpuși, așa cum sunt păpușile ce le cumpărăm de la prăvălii și cu care se joacă fetițele mici. E adevărat, că erau și astfel de păpuși — și încă în număr foarte mare. Însă locuitorii insulei erau ființe omenești, care vorbeau, umblau, munceau, se jucau. Cu o deosebire de noi ceilalți: fapăturile omenești din Insula Păpușilor erau toate fetițe, care rămăneau fetițe mici până la sfârșitul vieții lor. Și știți cât trăiau?

Așa cum știu de la bunica bunicii mele, căreia îi povestise bunica bunicii sale, fiecare trăia cinci sute de ani și nu se îmbolnăvea niciodată. Cât despre frumusețe, nu era una despre care să fi putut spune cineva că nu este frumoasă.

Când vedeai pe una din ele, ziceai: „Aceasta trebuie să fie cea mai frumoasă dintre toate.” Dar când, puțin după aceea, întâlneai alta, ziceai: „Aceasta este și mai frumoasă”, pentru ca să spui la fel despre a treia, a patra și așa mai departe.

Așa erau fetițele din Insula Păpușilor. Pentru aceasta însă, trebuiau să facă ceva: de la vârsta de trei ani și până la vârsta de zece ani, beau în fiecare dimineață câte un pahar dintr-o băutură numită „băutura frumuseții”. Să nu credeți că era un fel de sirop dulce și plăcut la gust. Dimpotrivă, era o băutură amară și sărată. În primele zile, fetițele, cărora li se dădea să o înghită, strâmbau din nas și îndepărtau paharul de lângă ele. Însă, nu era chip să fie lăsate și iertate. Trebuiau să bea și chiar să bea paharul până la fund, fără să lase măcar o picătură. Altfel, nu li se dădea de mâncare și erau pedepsite.

De aceea, vrând-nevrând, înghițeau în fiecare dimineață câte un pahar din băutura frumuseții. Să mai spun că această băutură fusese născocită de un vrăjitor învățat și iscusit, care se înrudea cu regina din Insula Păpușilor. De hatârul reginei, vrăjitorul născocise băutura, datorită căreia fetițele din insulă nu îmbătrâneau niciodată și rămăneau totdeauna cele mai frumoase fetițe de pe pământ, înafară, bineînțeles, de multe dintre drăguțele mele cititoare.

...Însă, aceste cititoare, precum și iubii cititori au aici dreptul să mă întrebe: „Dar nu se termina băutura frumuseții?” Răspund că vrăjitorul nu făcuse câteva sticle cu băutura, ci cu totul altceva: prefăcuse într-o astfel de băutură izvorul cel mai mare din insulă. Era un izvor a cărui apă nu se termina niciodată, oricâtă ar fi scos. La acest izvor erau duse în fiecare dimineață fetițele între trei și zece ani. Așa s-a ajuns ca ele să pice de frumoase, cum spune o vorbă.

Totuși, era una care le întrecea pe toate în frumusețe. Aceasta era regina. Așa voise vrăjitorul, care se înrudea cu ea. Pentru ea — și numai pentru ea — pregătise o băutură,